

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 382/09-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť R., T., zastúpenej U., s. r. o., B., v mene ktorej koná konateľ advokát JUDr. J. Č., pre namietané porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 16 C/161/2006-673 z 23. júna 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co/279/2008-764 z 26. mája 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2009 doručená sťažnosť R., T. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 C/161/2006-673 z 23. júna 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co/279/2008-764 z 26. mája 2009.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:

«Sťažovateľ dňa 18. 08. 2005 vyzval podľa zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej ako „zákon č. 161/2005 Z. z.“) povinnú osobu na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam, pôvodne zapísaných a vedených v pozemkovoknižnej vložke č... v katastrálnom území Š., v ktorej je uvedený ako pôvodný vlastník cirkevná právnická osoba „S.“, ktorej právnym nástupcom je R... Okrem špecifikácie pôvodných listov vlastníctva v katastrálnom území S. sťažovateľ určil dôvod prechodu vlastníctva na štát – nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu z dôvodu uvedenom v § 3 ods. 1 písm. h) zákona č. 161/2005 Z. z. (prevzatie bez právneho dôvodu). Ako prílohu k výzve sťažovateľ doložil Potvrdenie právnej subjektivity, Potvrdenie o pridelení IČO. Čo sa týka označenia predmetných nehnuteľností, tieto sťažovateľ okrem špecifikácie označenej ako príloha k výzve, špecifikoval pozemnoknižným stavom (PKV č..., k. ú. Š.) a identifikáciou parciel vyhotovenou Správou katastra Š. Z týchto verejných listín je možné zistiť, že nehnuteľnosti sú konkretizované parcelným číslom, druhom pozemku, výmerou a katastrálnym územím.

Nakoľko povinná osoba v zákonnej lehote 60 dní od doručenia písomnej výzvy neuzavrela so sťažovateľom dohodu o vydaní nehnuteľností, neposkytla sťažovateľovi pri uplatňovaní práva podľa tohto zákona spoluprácu a pomoc ani na výzvu nereagovala, sťažovateľ bol nútený podať žalobu v záujme ochrany vlastných práv, keďže po uplynutí prekluzívnej lehoty, by sa nemohol úspešne domáhať svojich práv na súde. Práve z tohto dôvodu podal žalobca žalobu o navrátenie nehnuteľností...

Okresný súd Galanta rozsudkom č. k.: 16 C 161/2006-673 zo dňa 23. 06. 2008 zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa voči žalovanému ako povinnej osobe domáhal vydania a navrátenia vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam.

Svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že napriek vykonanému dokazovaniu, nemohol žalobe vyhovieť a to pre nedostatok kvalifikovanej výzvy na uplatnenie reštitučného nároku v prekluzívnej lehote do 30. 4. 2006.

Sťažovateľ sa nestotožnil s rozhodnutím prvostupňového súdu, preto v zákonnej lehote podal proti rozhodnutiu o zamietnutí žaloby odvolanie.

Krajský súd v Trnave Rozsudkom č. k.: 10 Co/279/2008-764 zo dňa 26. 05. 2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Vo svojom rozhodnutí poukázal, že žalobca/sťažovateľ si v zákonnej lehote neuplatnil právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam spôsobom, ktorý by vyvolával účinky riadneho uplatnenia si práva...

Súdy rozhodovali na základe reštriktívneho výkladu zákona č. 161/2005 Z. z., nerešpektujúc jeho podstatu a zmysel, pričom takýmto spôsobom interpretácie a aplikácie zákonného predpisu zásadne popreli účel a význam reštitučného zákona. K danej veci pristupovali príliš formalisticky, čím ochranu práv zakotvených v Ústave SR, ako aj v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd urobili iluzórnou a nerealizovateľnou. S ohľadom na okolnosti daného prípadu, kládli na sťažovateľa neprimerané bremeno v rozpore s čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Reštriktívny výklad reštitučného zákona zo strany všeobecných súdov má za následok porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, keďže sťažovateľ si svoj nárok na navrátenie majetku uplatnil kvalifikovanou výzvou v zmysle zákona č. 161/2005 Z. z...»

Sťažovateľka je toho názoru, že namietané rozsudky okresného súdu a krajského súdu porušujú jej základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Porušenie svojich práv vidí v tom, že krajský súd rozsudkom č. k. 10 Co/279/2008-764 z 26. mája 2009 potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 16 C/161/2006-673 z 23. júna 2008, ktorým bola reštitučná žaloba sťažovateľky zamietnutá.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom okresného súdu č. k. 16 C/161/2006-673 z 23. júna 2008 a rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Co/279/2008-764 z 26. mája 2009, aby zrušil oba rozsudky a vec vrátil na ďalšie konanie.

K sťažnosti sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrila predsedníčka krajského súdu listom sp. zn. Spr 632/09 z 9. októbra 2009, v ktorom sa uvádza:

„Krajský súd v Trnave ako súd odvolací prejednal vec na základe v zákonnej lehote podaného odvolania žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 16 C/161/2006-673 zo dňa 23. 6. 2008 a dňa 26. 5. 2009 vyhlásil rozsudok č. k. 10 Co/279/2008-764, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia pomerne podrobne rozpísal dôvody svojho rozhodnutia.

Tunajší súd v odôvodnení sťažnosťou napadnutého rozsudku svoj postup a rozhodnutie odôvodnil spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p., uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Z odôvodnenia tiež vyplýva, prečo považoval výzvu sťažovateľky na vrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam a na vydanie nehnuteľných vecí zo dňa 29. 7. 2005 za nezrozumiteľnú, pričom sa zaoberal i obranou sťažovateľky. Vzhľadom na viazanosť súdu vyhláseným rozsudkom niet dôvodu na odchýlenie sa od skutkových a právnych záverov obsiahnutých v citovanom rozsudku.

Na základe hore uvedených skutočností preto nepovažujem sťažnosť sťažovateľa za dôvodnú a žiadam túto zamietnuť.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa čl. 6 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „zákon č. 161/2005 Z. z.“) právo na navrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam môže uplatniť oprávnená osoba písomnou výzvou voči povinnej osobe do 30. apríla 2006, ak v tejto lehote preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práv v tejto lehote právo zaniká.

1. Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu č. k. 16 C/161/2006-673 z 23. júna 2008, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Týmto článkom ústavy bola do ústavného systému Slovenskej republiky zavedená zásada subsidiarity (III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnutý rozsudok preskúmal v odvolacom konaní. V tejto časti (pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu č. k. 16 C/161/2006-673 z 23. júna 2008) ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

V odôvodnení rozsudku krajského súdu č. k. 10 Co/279/2008-764 z 26. mája 2009 sa uvádza:

„Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalobkyňa doručila žalovanému výzvu zo dňa 29. 7. 2005 na vrátenie vlastníctva k nehnuteľným veciam a na vydanie nehnuteľných vecí v kat. úz. Š., vedených v pozemkovoknižnej vložke č..., ktorou žalovaného ako povinnú osobu vyzvala podľa § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. na vrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam pôvodne zapísaným a vedeným v pozemkovoknižnej vložke č..., špecifikovaným v identifikácii parciel č... zo dňa 20. 7. 2005 s tým, že predmetné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu z dôvodu uvedeného v § 3 ods. 1 písm. c) zákona alebo z dôvodu uvedeného v § 3 ods. 1 písm. h) zákona. Vo výzve tiež uviedla, že je zákonným nástupcom všetkých nehnuteľných vecí, ktoré sú zapísané v pozemkových knihách na zahraničné, cirkevné, právnické osoby a je tiež právnym nástupcom po zaniknutých alebo zrušených cirkevných organizáciách... v zmysle uznesenia K. zn. 77/1995/KBS zo dňa 14. 9. 1995, prijatého v súlade s vnútornými predpismi...

Súd prvého stupňa rozsudkom napadnutým odvolaním žalobu zamietol z dôvodu, že žalobkyňa v prekluzívnej lehote v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z. riadne neuplatnila nárok voči žalovanému ako povinnej osobe, nakoľko v predmetnej výzve nehnuteľnosti riadne nešpecifikovala, neidentifikovala, nepreukázala, že je oprávnenou osobou, nepreukázala po kom si uplatňuje svoje právo a na základe akého konkrétneho dôvodu si uplatňuje vrátenie vlastníctva.

Počas odvolacieho konania žalobkyňa podaním zo dňa 4. 2. 2009 vzala žalobu v celom rozsahu späť a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a konanie zastavil. Späťvzatie žaloby odôvodnila tým, že po rozhodnutí prvostupňového súdu došlo na strane žalobkyne k zániku práva splynutím práv a povinností založených zákonom č. 161/2005 Z. z. a v súčasnosti je žalobkyňa v katastri nehnuteľností zapísaná ako vlastníčka predmetných nehnuteľností. Vzhľadom na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby odvolací súd uznesením č. k. 10 Co/279/2008-759 zo dňa 8. 4. 2009 späťvzatie žaloby nepripustil. Z listu vlastníctva č... Správy katastra Š., pre kat. úz. Š. vyplynulo, že žalobkyňa je v súčasnosti zapísaná ako vlastníčka sporných nehnuteľností.

Spornou skutočnosťou v predmetnom spore medzi účastníkmi bola otázka splnenia všetkých náležitostí písomnej výzvy žalobkyne zo dňa 29. 7. 2005 doručenej žalovanému dňa 18. 8. 2005...

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že predmetná výzva žalobkyne nie je zrozumiteľná, pretože žalobkyňa v nej neoznačila nehnuteľnosti, vydania ktorých sa domáha v zmysle § 5 ods. 1 zákona, a tiež neuviedla akým spôsobom prešli predmetné nehnuteľnosti do vlastníctva štátu. Podľa § 5 ods. 1 zákona sa nemožno domáhať vydania veci určenej druhovo, ale iba určenej individuálne. Musí ísť o vec pôvodnú, t. j. štátom prevzatú a nie inú, napr. aj druhovo zodpovedajúcu. Povinnosť preukázať ako k odňatiu veci došlo zaťažuje oprávnenú osobu. V predmetnej výzve žalobkyňa označila nehnuteľnosti len všeobecne, bez individualizácie v súlade s ich aktuálnym zápisom. Takýto právny úkon nebolo možné považovať za zrozumiteľný ani pomocou výkladového pravidla uvedeného v ust. § 35 Občianskeho zákonníka, pretože chýbajúce údaje v právnom úkone nie je možné nahradiť...

K veci považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že v súčasnosti je žalobkyňa ako vlastníčka predmetných nehnuteľností zapísaná v katastri nehnuteľností, teda nie je zrejmé, z akého dôvodu sa domáha navrátenia vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam. “

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorých by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Teda úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nie je, aby určil, či preskúvanie vecí predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorých z práv alebo slobôd zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a stala sa súčasťou jej právneho poriadku, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Základnou námietkou sťažovateľky obsiahnutou v odôvodnení jej sťažnosti bolo jej presvedčenie, že oba všeobecné súdy, ktoré vo veci konali a rozhodovali, nesprávne vyhodnotili skutkový stav veci a vec z právneho hľadiska posúdili nesprávne vzhľadom na to, že výzvu sťažovateľky na uplatnenie reštitučného nároku považovali za nekvalifikovanú.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne vyslovuje názor, že nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 147/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu sú jasne zdôvodnené a toto zdôvodnenie je i náležite a obšírne zhodnotené.

Krajský súd sa vysporiadal s námietkami obsiahnutými v odvolaní sťažovateľky ústavne predvídaným spôsobom.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s ohľadom na ustanovenie § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zosumarizoval skutkové poznatky a z nich následne plynúce logické úvahy, ktoré viedli oba súde k záverom vyjadreným vo výrokoch rozhodnutí.

Ústavný súd sa nestotožnil s námietkou sťažovateľky, pokiaľ ide o právne hodnotenie všeobecného súdu a pokiaľ ide o jej hodnotenie postupu podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z. z., podľa ktorého je postup všeobecných súdov viazaný na splnenie kumulatívnej podmienky, a to uplatnenie navrátenia v lehote do 30. apríla 2006 a preukázanie skutočností uvedených v ustanovení § 3 zákona č. 161/2005 Z. z. Neuplatnením práva v tejto lehote právo zaniká.

Postup všeobecných súdov vychádzal z už uvedenej právnej kvalifikácie, ktorú aplikovali v súlade s ústavou a medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky obsiahnutými v zmluvách o ľudských právach a základných slobodách.

Krajský súd tento postup vyhodnotil a uviedol základné zdôvodnenie, ktoré ho k takémuto postupu viedlo.

Ústavný súd už vo svojej predchádzajúcej judikatúre zdôraznil, že uplatňovanie zákona v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (I. ÚS 8/96).

Postup všeobecného súdu, ktorý konal v súlade s procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávných veciach, nie je možné považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 6/97).

Ústavný súd vo veci sp. zn. I. ÚS 24/97 zdôraznil, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Nevyhnutným predpokladom je však uplatnenie svojho nároku (námietky) v konaní pred všeobecným súdom.

Sťažovateľka uplatnila námietku porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Počas trvania konania na krajskom súde žalobkyňa podaním zo 4. februára 2009 vzala žalobu v celom rozsahu späť a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a konanie zastavil.

Sťažovateľka teda netrvala na prerokovaní svojho odvolania v plnom rozsahu a napriek tomu, že nemienila využiť preskúmanie rozsudku nadriadeným súdom, uplatnila tam vznesené námietky voči porušeniu základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom, čím porušila zásadu subsidiarity obsiahnutú v poslednej vete čl. 127 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľka spájala s porušením procesnej ochrany obsiahnutej v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru aj porušenie ďalších práv, ktoré bližšie nešpecifikovala, ale ich viazala na už konštatované procesné námietky.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na rovnosť v súdnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, preto v tejto časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd už viackrát zdôraznil, že vo veciach vlastníckych je príslušný rozhodovať podľa čl. 142 ods. 1 ústavy všeobecný súd. Ak by pri takomto rozhodovaní vznikol postup, ktorý by bol nesúladný s ústavou najmä z dôvodu porušenia základných práv sťažovateľky, bol by nevyhnutný aj zásah ústavného súdu proti takémuto porušovaniu.

Keďže neboli zistené porušenia základných práv sťažovateľky, pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, v postupe všeobecných súdov nemohli byť zistené ani porušenia, pokiaľ ide o ich rozhodovanie v merite veci.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti nezistil porušenie procesných postupov garantovaných ústavou, ktoré by mali dopad na garantované vlastnícke práva. V tejto časti tiež sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2009